

— Пусни ни бабо, — замоли се Куко. — И ние ще слушаме. Не ни се седи вече тука!

— Не може. Къде ще ви търся после изъ гората!

— Бабо, падна ми пантофката! Ще слъзяс да я взема?

— Ахъ, и мойта!

Докато ги види баба Кукумявка, Куку и Мяс скочиха отъ дървото и се изгубиха изъ гората.

II.

Мяс дръпна Кука за ржкава и пошепна:

— Куко, стой!

— Какво има? — попита Куко.

— Нъшо шава въ трънака.

— Лисица! Да бѣгаме!

— Чакай! Не е лисица. Мишка! Дръжъ, Куко, за опашката!

Куко се хвърли и хвана мишката за опашката. Но тя го повлече изъ трънака. Хвърли се и Мяс на помощъ.

Мяс дърпа Кука. Куко дърпа мишката опашка. Мишката ги влечи и двамата. Най-после Мишката се намъкна въ една дупка. Но и Куко и Мяс държатъ здраво опашката. Мишката тегли навътре, тѣ навънъ, тя навътре, тѣ навънъ. Най-после опашката се скъса, и юнацитѣ навириха крака нагоре.

Мишката изпищъ, но после подаде глава изъ дупката и рече:

— Дайте ми опашката!

— Защо ти е скъсана опашка? — каза Мяс. — Ще си я хруснемъ съ Кука.

— Азъ ще си я залепа съ медъ, рече Мишката. — Дайте ми я!

— Съ медъ ли? — викна Куко. — Заведи ни при меда, ще ти дадемъ опашката!

Мишката ги заведе при една хралупа. Тамъ имаше дивъ медъ. Мишката бѣ прогризала една дупчица, запушваше я съ восъкъ и често ходѣше да похапва медъ, безъ да сърди пчелитѣ.

Тя отпуши дупчицата, и медътъ потече.